

ပဉ္စမိန္ဒြိယ
မတော်တဆ

ဤအဖြစ်အပျက်များ သည် ၁၉၉၅ - ၉၆ တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

အခန်း (၁)

ကျွန်တော် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တယ်။ ဟိုးအဝေးဆီက အလင်း
ရောင်ပျံ့လေးကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ သထုံဆောင်တစ်ဆောင်လုံးက
တော့ တိတ်ဆိတ်နေလို့ အခန်းရှေ့ဝရန်တာကနေ ကောင်းကင်ကြီးကို
မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကြယ်ကလေးတွေတောင် မြင်နေရသေးတယ်။

တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြည်ညှင်းနဲ့ အတူ ပွင့်လာတော့မယ့် ကံ့ကော်
ပန်းဖူးတွေရဲ့ ရနံ့က ကျွန်တော့်နှာခေါင်းမှာ သင်းပျံ့လို့ နေပါတယ်။ ကံ့
ကော်ပန်းဖူးလေးတွေခမျာ အရုဏ်တက်ပြီး ထွန်းပ လာမယ့် အလင်း
ရောင်ကို စောင့်မျှော်ရင်း အလင်းရောင်လာတဲ့ အခါ ကံ့ကော်ပန်းတွေ
တစ်ဝကြီးပွင့် ပြီး သူတို့ အလှတွေ ကြွားတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ။

"ခင်ဗျားက ဒီအခန်းကထင်တယ်"

ကျွန်တော့်နောက်ကျောဆီကနေ စကားသံကြားရလို့ ကြည့်လိုက်
တော့ ကျွန်တော့်အခန်းဘေး က အခန်းကနေ ကျောင်းသားတစ်ယော
က်က အခန်းတံခါးဖွင့်ထွက်လာရင်းမှ မေးလိုက်ပါတယ်။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ရထားက ညနေမှ ရောက်တော့ အဆောင်ကိုလာ

တာ နောက်ကျသွား တယ်"

"ဪ ... နယ်ကပြောင်းလာတယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ... မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကနေ ပြောင်းလာတာ"

"ကျွန်တော့်နာမည် ချစ်ဖေပါ"

"ကျွန်တော့်နာမည် ရန်နောင်ပါ။ ဒဿနိကဗေဒဂုဏ်ထူးတန်း နောက်ဆုံးနှစ်ပါ"

"ကျွန်တော်က စိတ်ပညာပါ။ ဪ ... ခင်ဗျားအခန်းဖော် ဝါရွှေက မလာသေးဘူး။ ကျောင်းဖွင့်တာက တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတာဆိုတော့ ဒီနေ့မနက်တော့ ဒီကောင်ရောက်လာမယ် ထင်တယ်။ နေဦးဗျာ ... ရေငတ်လို့ ရေသွားသောက်လိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူရှိလောက်တဲ့ ချစ်ဖေဆိုတဲ့ ကျောင်းသားက သောက်ရေအိုးစင် မှာ ရေသွားသောက်ပါတယ်။

"အေးဗျာ ... ဒီနေ့မှ မိုးမလင်းခင် တစ်ရေးနိုး လာပြီး ရေက ဘယ်လိုငတ်မှန်းမသိဘူး"

"ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့မှ မိုးမလင်းခင်နိုးနေတာ။ ဒါနဲ့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး အပြင်ထွက် ဝရန် တာမှာ ထွက်ရပ်နေတာ"

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန်စကားကောင်းနေတုန်းမှာ ပဲ အဝေးတစ်နေရာဆီ မှာ ရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီက အုန်းမောင်းခေါက်သံက ပျံ့လွင့်လာပါတယ်။

"ကဲ ... အိပ်မရတော့မယ့်အတူတူ လာဗျာ ... လှည်းတန်းမှာ လက်ဖက်ရည် သွားသောက် တာပေါ့။ ခင်ဗျားက ဧည့်သည် ဆိုတော့ ကျွန်

တော်တိုက်ပါမယ်"

"ကောင်းတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်က အခုမှ ရောက်တာဆိုတော့ ဘာမှ မသိသေးဘူး"

"မပူနဲ့ ... ကျွန်တော်ကော ခင်ဗျားအခန်းဖော်ပါ။ ဝါရွှေပါ ရှိတယ် စိတ်ချ"

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်ဖေတို့ နှစ်ယောက် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လမ်း လျှောက်ရင်း လှည်းတန်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

သီရိမင်္ဂလာဈေးဖက်သွားမယ့် ကားတစ်စီး၊ နှစ်စီးစက လမ်းပေါ်မှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းနေလို့။

"ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ရွှေနှလုံးသားလေ။ တစ်ဆိုင်လုံး ဆောင်ပုဒ်တွေကပ်ထားတာ ကြည့်ပါလား။ ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးမေတ္တာစာ သနားတယ်"

ချစ်ဖေက လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်နှင့် နံပြားကိုမှာ ရင်းမှ ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဆိုင်ထဲကိုအကဲခတ်လိုက်တော့ တစ်ဆိုင်လုံး ဆောင်ပုဒ်တွေ အပြည့်ပါပဲ။

"တစ်ခါတလေကျတော့ အခုလိုစောစောထပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရတာ အရသာရှိတာ အမှန်ပဲဗျ"

"ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးမှာ တော့ မနက်အရုဏ်တက်ပြီဆိုတာနဲ့ လ

ကံဖက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ မုန့်တီဆိုင်တွေက နှင်းတွေကြားမှာ မီးဖိုက မီးခိုး
ငွေ့တွေနဲ့ ရောယှက်ပြီး တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းခွင်ကို ဖွင့်လှစ်တော့တာပဲ။
မကြာပါဘူး၊ စားမယ့်သူတွေက စက်ဘီးတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ ရောက်
လာတော့ တာပဲ။ အရသာချင်းကတော့ ရန်ကုန်နဲ့ တစ်မျိုးစီပေါ့ဗျာ။"

ကျွန်တော့်စကားကို ချစ်ဖေက နားထောင်နေရင်းမှ ဘာမှ
ပြန်မပြောဘဲ ပဲနံ့ပြားကို စားနေပါ တယ်။

"ဒါနဲ့ မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်ကို ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပြောင်းလာတာလဲ"

"ကျွန်တော့်မိသားစုက ရန်ကုန်ကိုပြောင်းရမယ်လေ။ အဖေ့ရဲ့ အလှ
ပီကိစ္စနဲ့ ပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းအရင်ပြောင်းပြီး ရောက်လာ
တာ"

"အေးဗျာ ... တက္ကသိုလ်ကြီးနှစ်ခုရဲ့ ကွာခြားချက်ကိုတော့ ခင်ဗျားခံ
စားရမှာ ပဲ"

"ကွာမှာ ကတော့ အသေချာပဲ။ တမာရနဲ့တွေ့၊ ရေနီမြောင်းရဲ့ အရ
သာနဲ့ ကုံကော်ပင်တွေ၊ အင်းလျားရဲ့ ရေတွေရယ်ကတော့ ကွဲပြားတဲ့ ခံ
စားမှုကို ပေးမှာ ပေါ့ဗျာ"

အလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်းအားယူနေရင်းမှ လုံးဝလင်းပလို
လာပါတယ်။ လှည်းတန်း - အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တော့ ကားတွေ
က ဥဒဟို သွားလာနေပါပြီ။

"ကိုရန်နောင် ... အဆောင်ပြန်ကြရအောင်"

"နေပါဦးဗျာ ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က သက်တူရွယ်တူတွေပဲဟာ။
ကိုတွေ ဘာတွေတပ် မနေပါနဲ့ ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပဲ ပြောပါဗျာ။ ပိုရင်းနှီးတာ
ပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလားနော်"

"ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... ဒါက ပိုရင်းနှီးတဲ့ သဘောပေါ့။ ခင်ဗျားရဲ့ အခန်းဖော် ဝါရွှေရောက် လာရင် ပိုပြီးတော့ ခင်ဗျားပျော်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်ရဲ့ ထူးခြားချက်တွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ဖေတို့ အဆောင်ကိုပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ လမ်းမှာ တော့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေတောင် ကျောင်းတက်ဖို့ အဓိပတိလမ်းမမုခ်ဦးပေါက်ကနေ အဓိပတိလမ်းအတိုင်း သွားသူသွားနှင့်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကြီးကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသလိုပင်။

ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ဖေတို့ နှစ်ယောက်သား သထုံဆောင်အပေါ်ထပ် ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော့် အခန်းဝထိပ်မှာ အဝတ်အစားသေတ္တာတွေ ချပြီး ထိုင်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါ တယ်။

"ဝါရွှေ ... မင်းဘယ်တုန်းကရောက်လဲ"

ချစ်ဖေက လှမ်းမေးတော့ အဲဒီကျောင်းသားက ကျွန်တော့်နဲ့ ချစ်ဖေ ကိုကြည့်ရင်း ...

"ရောက်တာ နာရီဝက်ကျော်ပြီ။ အခန်းတံခါးသော့ခတ်ထားတာ ... ငါ့သော့နဲ့ က ဖွင့်လို့ မရ လို့ ထိုင်စောင့်နေတာ"

"ဝါရွှေ ... ဒါ မင်းအခန်းဖော် ရန်နောင်ပဲ။ မန္တလေးက ပြောင်းလာတာ။ မင်းနဲ့ မေဂျာ အတူတူပဲ။ တစ်ခန်းတည်းတက်ရမှာ "

ဝါရွှေက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးပြပါတယ်။ ကျွန်တော်က လည်း ပြုံးပြရင်းမှ အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်လိုက်တယ်။

"ဘာမှ မိတ်မဆက်နေနဲ့ တော့ ... ဒီသေတ္တာတွေ အထဲဝိုင်းထည့်ပေး။ ရန်နောင် မင်းကို ဒီနေ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဗဟု သုတဖြစ်မယ့် နေရာတွေ ငါလိုက်ပြမယ်။ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ တကယ်တော့ နန်းတော်ကြီးပါကွာ။ ပညာတွေအပြည့် သိမ်းဆည်းသိုဝှက်ထားတာ။ မင်းတို့ မန္တလေးနန်းတော်ကြီး နဲ့ ကွာတာပေါ့ကွာ"

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ချစ်ဖေပြောတာမှန်ပြီလို့ ။ ဝါရွှေဆိုသော ကျွန်တော့် အခန်းဖော်ရဲ့ မိတ်ဆက်စကားလုံးတွေနဲ့ တင်ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီ။

အခန်းထဲကို သေတ္တာနဲ့ စာအုပ်တွေထည့်ထားတဲ့ အိတ်တွေကို ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်ဖေက နှစ်ယောက်သယ်ရင်း ကျွန်တော့်ခုတင်ဘေးက ခုတင်ပေါ်နဲ့ ခုတင်အောက်မှာ ထားလိုက်ပါတယ်။

ဝါရွှေက သေတ္တာကိုဖွင့်ရင်း မှန်ကို ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲကြည့် ရင်း ...

"ပုသိမ်နဲ့ ရန်ကုန် ဒီလောက်လေး ကားစီးရတာ မျက်နှာနည်းနည်းချောင်သွားသလားမသိ ဘူး။ ချစ်ဖေ ... ငါ့ရဲ့ အသားတောင် လေတိုးလို့ နည်းနည်းညိုသွားပြီထင်တယ်"

ဝါရွှေစကားနားထောင်နေတဲ့ ကျွန်တော် ရယ်ချင်မိသွားပါတယ်။ ချစ်ဖေကတော့ မျက်နှာကို မဲ့လိုက်ရင်းမှ ...

"လေတိုးတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ လေတိုးမခံချင်ရင် ဂုံနီအိတ်ထဲဝင်နေပေါ့ကွ"

"ချစ်ဖေ ... မင်း ငါ့ရဲ့ အသားအရေအလှကို ပြက်ရယ်မပြုနဲ့ ။ လူဟာ အသားအရေကို ထိန်း ရတယ်ကွ"

"တော်စမ်းပါ ဝါရွှေရာ ... မင်း နွဲ့မနေနဲ့ ။ မင်းအခန်းဖော် စိတ်ညစ်
သွားဦးမယ်"

ချစ်ဖေက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်းမှ ...

"ရန်နောင် ... ဒီကောင့်နာမည်ရင်းက ဝင်းထွန်းကွ။ ဘာကြောင့် ဝါ
ရွှေဖြစ်သွားရသလဲဆို တာ နောက်မှ မင်းကိုပြောပြမယ်။ ကဲ ... ရေချိုး၊
ပြီးရင် မင်းတို့ အတန်းသွားတက်ရဦးမှာ မဟုတ် လား။ ဝါရွှေ မင်းပစ္စ
ည်းတွေ နေရာချတော့"

"အေးပါကွာ"

ချစ်ဖေက အခန်းထဲက ထွက်သွားချိန်ထိ ဝါရွှေက သူ့လက်ထဲမှာ ကို
င်ထားသော မှန်ကို မချ သေး။

ကျွန်တော်ကတော့ ဝါရွှေကိုကြည့်ပြီး ရယ်သာရယ်နေမိပါတော့တယ်။

မှန်ဆိုတာ မိန်းမသားတွေမှ မဟုတ်၊ တစ်ခါတလေ ယောက်ျားလေး
တွေလည်း ကြိုက်တတ် တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

ရယ်ကြတယ်

ဆွေးကြတယ်

လာကြတယ်

သွားကြတယ်

(-----)

ဘဝဆိုတာ

စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် မဟုတ်ဘူး ။

အခန်း (၂)

အဆောင်က ထွက်လာကတည်းက ကျွန်မရဲ့ စိတ်က သိပ်မကြည်ချင်တော့ဘူး။

ကြည့်လေ ... ကျွန်မရဲ့ အခန်းဖော် ငြိမ်းငြိမ်းလုပ်ပုံက ဒီနေ့မှာ သူ့ရဲ့ မွေးနေ့မို့လို့ တဲ့ ။ သူမေးတဲ့ ဗေဒင်ဆရာက ပုတီးအပတ်တစ်ရာ စိပ်ရမယ်။ ဘေးနားမှာ ဗုဒ္ဓဟူးသမီးဖြစ်သူကထိုင်ပြီး ယပ်ခတ် ပေးရမယ်တဲ့ ။

အဲဒီလိုလုပ်ရင် သူကော အဲဒီဗုဒ္ဓဟူးသမီးကော သောကတွေကင်းဝေးမယ်ဆိုပြီး ငြိမ်းငြိမ်းက မနက်အစောကြီးကတည်းက ပုတီးစိပ်ပါလေရော။ ကျွန်မကလည်း ဗုဒ္ဓဟူးသမီးဆိုတော့ သူ့ အကြိုက်ဘေးကနေ ယပ်ခတ်ပေးရတာ လက်ကိုညှောင်းလိုက်တာဆိုတာ။

ဒါက ငြိမ်းငြိမ်းအတွက် ပဏာမပဲရှိသေးတယ်။ လာဦးမှာ ၊ နှစ်တိုင်း
ဒီလို တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးပဲ။ အခုလည်း ကျောင်းဖွင့်စရှိသေးတာ။
ကျွန်မကို သင်ခန်းစာ စပေးပြီ။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့က ဘယ်
ဗေဒင်ဆရာတွေဆီ ထပ်သွားဦးမလဲမသိဘူး။ အဆောင်တစ်ခန်းလုံးမှာ
သူ့ဗေဒင် ဟော စာတမ်းစာရွက်တွေချည်းပဲ။

အခုလည်း ကြည့်ဦး။

ကျွန်မကို မြကျွန်းသာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထားပြီး ဟိုဘက်စားပွဲ
ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကျော်ကို ကူးသွားပြီး
အရှေ့တိုင်းပါဠိကျောင်းသူတွေဝိုင်းမှာ သူ့ဗေဒင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
သွားပြောနေတာ။

သေချာပြီ၊ ဒီနှစ်ကျောင်းပြီးရင်တော့ ငြိမ်းငြိမ်းကို ဗေဒင်ဆရာသာ
ယူလို့ တိုက်တွန်းရမယ်။ ဒါမှ ဗေဒင်မေးစရာ ဒင်း မလိုတော့မှာ ။

ဝါရွှေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပုံပြောသွားပြီလား မသိဘူး။

ဘယ်နှယ့်ဗျာ ... ဒီနေ့မှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ ကျောင်းစတက်
မယ်ဆိုကာမှ ကျောင်း အပ်ပြီးကတည်းက ဒီကောင်က ဒီမြကျွန်းသာလ
က်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ခဏလေးစောင့်နေဦး ပြန်လာခဲ့ မယ်ဆိုပြီး
ထွက်သွားတာ အခုထိ ပြန်မရောက်လာသေးဘူး။

ကျွန်တော့်မှာ က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထချင်နေတာ
ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေပြီ။

ကိုယ် စာသင်ရမယ့်အခန်းထဲကို အခုထက်ထိမရောက်သေးဘူး။

ကျောင်းက စဖွင့်တယ်ဆိုပေမယ့် စာတွေသာသင်နေရင် ပထမဦးဆုံး သင်ခန်းစာပို့ချချက်ကို မမီရင် ရွာလည်ပြီလို့။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက ဝိဇ္ဇာက ကင်တင်းပေါင်းမိုးအောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်စားပွဲကနေ ဝိဇ္ဇာစာသင်ခန်းတွေဘက်ကိုပဲ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ဝါရွှေများ ပြန် လာလေမလားရယ်လို့ ပါ။ စကားပုံတွေထဲကနဲ့ တော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပါပြီ။

"ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက်လာ၊ မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်ရတယ်" ဆိုတာလေ။

ဝါရွှေကို မျှော်နေမိပါတယ်။

ဟော ... ပြောမပြချင်ဘူး။ ဟိုဘက် စားပွဲဝိုင်းကနေ ငြိမ်းငြိမ်းက ကျွန်မဆီ ရောက်လာပြန် ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လောနေလဲမသိဘူး။

"ပြဿနာပါပဲ။ လှိုင်ထိပ်ထားရယ် ... တကယ့်ပြဿနာဖြစ်နေပြီ"

ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို ငြိမ်းငြိမ်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်ပါ တယ်။

"နင်ကလည်း ဟယ် ... ဘာပြဿနာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ ဒီနေ့ နင့်မွေးနေ့မှာ ဒီလောက် ယတြာချေ ပြီးတာတောင် ပြဿနာက ရှိသေးလို့ လား"

"ရှိတာပေါ့ လှိုင်ထိပ်ထားရဲ့ သိပ်ရှိတာပေါ့။ ဗေဒင်ဆရာပေးတဲ့ စာရွက်ထဲမှာ တစ်ခုကျန်ခဲ့ တာ ငါသေသေချာချာမဖတ်လို့ "

"ဘာကျန်ခဲ့လို့ လဲဟ"

ကျွန်မက မေးလိုက်တော့ ငြိမ်းငြိမ်းက လွယ်အိတ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ကိုထုတ်လိုက်ရင်း ...

"ဒီမှာ လေ ... ဗုဒ္ဓဟူးသား ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ခေါက်ဆွဲကြော်ကျွေးပြီး လေချွန် ခိုင်းပါတဲ့ ။ အဲဒါ ငါ ကြံရာမရလို့ အရှေ့တိုင်းက သူငယ်ချင်းမတွေကို ဗုဒ္ဓဟူးသားယောက်ျားလေး ရှိလား သွားမေးတာ။ သူတို့ အတန်းမှာ ကလည်း လူကနည်းတယ်။ ယောက်ျားလေးကျောင်းသားက ဆယ်ယောက်လောက်ပဲရှိတာ။ ဗုဒ္ဓဟူးသား မပါဘူးတဲ့ "

"နင်ကလည်း ဟာ နင့်အတန်းထဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေရှိတာပဲ"

ကျွန်မက အဲဒီလိုပြောတော့ ငြိမ်းငြိမ်းက ...

"ဒါတော့ ငါသိတာပေါ့ဟ၊ တော်ကြာ ငါ့ကို နောက်နေမှာ စိုးလို့ ။ ပြီးတော့ အချိန်နဲ့ တိကျ အောင် ကွက်တိလုပ်ရမှာ မို့လို့ ဟ"

ငြိမ်းငြိမ်းက ကျွန်မကိုပြောရင်းမှ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

"ဟဲ့ ... ဟိုဘက်ကစားပွဲဝိုင်းမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်းဟ။ ငါခေါ်မေးကြည့် မယ်။ သူက ဗုဒ္ဓဟူးသားဖြစ်ရင်ပြီးတာပဲ"

"ကြည့်လုပ်ပါဦး ငြိမ်းငြိမ်းရာ"

ကျွန်မရဲ့ စကားကို ငြိမ်းငြိမ်းက လက်ခါပြရင်း ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လှိုင်ထိပ်ထားရာ ... ငါ့အတွက် အရှုံးမရှိပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဟူးသားဆိုရင် ငါ့ရဲ့ ယတြာအတွက် ကွက်တိဖြစ်တာပေါ့"

"ဒီမှာ ... ဒီမှာ "

ငြိမ်းငြိမ်းက ကျွန်မစကားတောင် မစောင့်တော့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ လက်ဖက်ရည်စားပွဲဝိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ငေးချင်ရာငေး မျှော်ချင်ရာမျှော်နေတဲ့ ကျွန်မနှင့်ရွယ်တူလောက်ရှိမယ့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

အရေးထဲမှာ ဝါရွှေကို မျှော်လို့ ကောင်းနေတုန်း ဘေးစားပွဲဝိုင်းက ကျောင်းသူတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်ပြီး လှမ်းခေါ်ပါတယ်။

ခက်တာက ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်တဲ့ ကျောင်းသူကို ကျွန်တော်က မသိရေးချ မသိ။

ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တာလဲမသိ။ အဲဒီ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီး ကျောင်းသူဘေးနားက ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေလို့ ။

မထူးပါဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တဲ့ စားပွဲဝိုင်းရှိရာကို ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါတယ်။

"ထိုင်ပါ ... ဒီမှာ ထိုင်ပါ"

ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်တဲ့ ကျောင်းသူက ထိုင်ခိုင်းပါတယ် ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

"ရှင်က ဘာနေသားလဲ"

"ဗျာ"

ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်တဲ့

ကျောင်းသူက မေးလိုက်ပါ တယ်။

ပြဿနာကတော့ စပြီးလို့ ။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထိုင်နေတာ လက်ယပ်လှမ်း ခေါ်ပြီး ဗေဒင်မေးဖို့ ခေါ်ရတယ်လို့ ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ကျောင်းတက်နေရင်း ဒီလိုဗေဒင်မေးပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုတဲ့ ကျောင်းသူမျိုးတွေမှ တွေ့တတ်တယ်လို့ ။

"ဒီကအစ်မက ဗေဒင်ဆရာမလား ... ကျွန်တော်က ဗေဒင်ဝါသနာမပါလို့ ပါ။ သွားလိုက်ပါ ဦးမယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကိုစောင့်နေတာလွဲမှာ စိုးလို့ "

ကျွန်တော်က ထမလို့ လုပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော့်လက်ယပ်လှမ်းခေါ်တဲ့ ကျောင်းသူက ...

"မဟုတ်ပါဘူး၊ လွဲနေပါပြီ ... မဟုတ်သေးပါဘူး"

"ငြိမ်းငြိမ်းရယ် ... နင်ကလည်း သေသေချာချာရှင်းပြလေ။ နင့်စကားက ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ဟာ"

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဘေးနားမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသူက ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးကို ပြောလိုက်တာပါ။

ကျွန်တော်အခုမှ သေသေချာချာကြည့်မိ အကဲခတ်မိပါတယ်။

တော်တော်လေးတော့ ခေတ်လည်း ဆန် လှလည်း လှသားလို့ ။

"ဒီမှာ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့မှာ ဗေဒင်ဆရာက ယတြာလုပ်ခိုင်းလို့ ပါ။ အဲဒါ ကူညီပါရှင်"

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ ... ဘာကိုကူညီရမှာ လဲ။ ဒီနေ့မှ နယ်ကပြောင်း

လာပြီး ကျောင်းစတက်ရမှာ ။ အရေးထဲ အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းက ခဏ ဆိုပြီး အခုထိ ပြန်မလာသေးလို့ ထိုင်စောင့်နေတာ"

ကျွန်တော်လည်း စိတ်မရှည်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတာကို အဲဒီကျောင်း သူက ...

"ခဏလေးပါ ... ရှင်က ဘာနေသားလဲ"

"ဗုဒ္ဓဟူးသားဗျာ၊ ရန်နောင်တဲ့ မေထုန်ရာသီဖွား"

"လှိုင်ထိပ်ထား ... ဟယ် ... ဗုဒ္ဓဟူးသားတဲ့ "

ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်တဲ့ ကျောင်းသူရဲ့ အမူအရာက ထိ ပေါက်သလိုမျိုး မထင် မှတ်ထားတဲ့ ရည်းစားကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားပါတယ်။

"အတော်ပဲ ... ကူညီပါရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ယတြာအတွက် ဒီတစ်ခု ပဲ ကျန်တော့တာ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ မွေးတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ခေါက်ဆွဲကြော်ကျွေးပြီး လေချွန်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားချက်ပါလို့ ပါ"

"ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... မအံ့ဩပါနဲ့ ၊ ကျွန်မရဲ့ ယတြာကို ကူညီပါနော် "

အဲဒီကျောင်းသူအမျိုးသမီးကတော့ လုပ်ချပြန်ပြီလို့ ။

"ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကူညီရတာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူးဗျ။ ဒါ ပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခေါက်ဆွဲကြော်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မကြိုက် တာ။ မြင်တာနဲ့ တင် အီလို့ ။ လေချွန်တာက ကိစ္စ မရှိဘူး"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အဲဒီကျောင်းသူမျက်နှာက စိတ်ပျက်လက်

ပျက်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားပါ တယ်။

"အို ... ကြိုက်ကြိုက် ... မကြိုက်ကြိုက် ကူညီပါရင်။ ကျွန်မ မှာ လိုက်မယ်နော်"

အဲဒီအမျိုးသမီးက စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ရင်း ခေါက်ဆွဲကြော် လှမ်းမှာ ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ က ဘာလုပ်ရတာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ပါ။ ကျွန်တော် မေတ္တာပို့ဖြစ်နေတာက ဝါရွှေ့ကိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေက သည် ကောင်ရောက်မလာလို့ ဖြစ်ရတာ။

ဘယ့်နှယ့်ဗျာ။ မိန်းမသားနှစ်ဦးရဲ့ ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ခမျာ ထိုင်နေရတာ တစ်ခါဖူးမှ ဒါမျိုး မထိုင်ဖူးတော့ ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိဘူး။

"ကဲ ... စားလိုက်ပါရင် ... စားနော်၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့ "

စားပွဲပေါ်ရောက်လာတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း အဲဒီကျောင်းသူက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲပျို့လာပါတယ်။ ဒီဗေဒင်ဆရာနဲ့ ယတြာပေးတာ ကြာဇံကြော်ဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်ရှိသေးရဲ့ ။

"ကဲပါ ... စားပါဆို စားလိုက်"

လုပ်ပြန်ပြီ။ အဲဒီကျောင်းသူက အတင်းကာရော ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ တွန်းရင်း ပြောပြန်တယ်။

မထူးတော့ပါဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း အံ့ကိုကြိတ်ရင်းက ခေါက်ဆွဲကြော် ကုန်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲ အတင်းထိုးသွင်းစားရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်စားနေပုံကို ဗေဒင်ဝါသနာပါတဲ့ ကျောင်းသူရဲ့ သူငယ်ချင်း ခပ်ချောချောကျောင်းသူကကြည့်ပြီး ရယ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုဆိုးတာပေါ့။ ကျွန်တော် က စား၊ အဲဒီ ခပ်ချောချော ကျောင်းသူက ရယ်နဲ့ ၊ ဟုတ်နေလိုက်တာ။

"ဟယ် ... စားတာ ခေါက်ဆွဲကုန်သွားပြီ။ ကဲ ... လေချွန်၊ ကိုးခါချွန်"

ခေါက်ဆွဲကြော်စားပြီးပြီးချင်းမှာ အဲဒီဗေဒင်ယတြာချေတဲ့ ကျောင်းသူက လေချွန်ခိုင်းပြန်ပါတယ်။

"ခွီ ... ခွီ ... ခွီ"

ကျွန်တော့်မှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး လေကိုးခါချွန်ရပြန်ပါတယ်။

"အောင်ပြီ ... အောင်ပြီ"

ကျွန်တော် လေလည်း ကိုးခါချွန်ပြီးရော အဲဒီဗေဒင်ဝါသနာပါတဲ့ ကျောင်းသူက စားပွဲခုံကို လက်နဲ့ ပုတ်ပြီး အောင်ပြီလို့ ထအော်ပါတော့တယ်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ကျွန်မရဲ့ ဗေဒင်ယတြာအတွက် ကူညီပေးတာ"

အဲဒီကျောင်းသူက တကယ့်ကိုကျေးဇူးတင်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော့်ခမျာ တော့ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဗိုက်ထဲမှာ ခေါက်ဆွဲစားရလို့ အီလယ်လယ်ကြီးဖြစ်လို့ နေပါတယ်။

"ဟေ့ကောင် ရန်နောင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီဝိုင်းရောက်နေတာလဲ"

ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းအော်ရင်း ဝါရွှေက ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာပါတယ်

"ဟယ် ... ဝါရွှေ ... ဒါ ... နင့်သူငယ်ချင်းလား"

"ဟုတ်တယ် ငြိမ်းငြိမ်း၊ ဒါ ငါနဲ့ သထုံဆောင်မှာ ဒီနှစ် တစ်ခန်းတည်းနေမယ့်သူ။ ဒီနေ့ မနက် ငါရောက်လာမှ သိရတာ။ သူက မန္တလေးက ပြောင်းလာတာ။ ငါတို့ နဲ့ ဒဿနိကဗေဒဂုဏ်ထူး တန်း နောက်ဆုံးနှစ်ပဲ။ တစ်ခန်းတည်း သင်ရမှာ "

ဝါရွှေက ကျန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း အဲဒီကျောင်းသူကို ပြောပါတယ်။

"အေးဟယ် ... ဒါဆို ငါတို့ နဲ့ တစ်ခန်းတည်းပေါ့"

"ဒါနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်း ... ရန်နောင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နင်တို့ ဝိုင်းရောက်လာတာလဲ"

"ဒီလို ဝါရွှေရေ ..."

ငြိမ်းငြိမ်းက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပါတယ်။

"နင်ကတော့လုပ်ပြီ ငြိမ်းငြိမ်းရာ။ နင့်မှာ လည်း ဒီဗေဒင်ဝါသနာပါတာက တကယ့် မဟာ့ မဟာပါပဲဟာ"

"ဒါကတော့ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ပဲပေါ့။ နင်တောင် ယောက်ျားကြီး တန်မယ့် အလှကြိုက် သေးတာ"

"ငါ့ကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အလှ၊ အသား အရေကိုတော့ ထိန်းရတာ ပဲ။ ငါ့ဘဝမှာ မွေးရာပါချို့ယွင်းချက်က ရုပ်လှတာရယ်၊ အသားရေ လှတာရယ်ပဲ"

"ဝါရွှေ ... အရူး ... နင် အရူး"

ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောနေတဲ့ ဝါရွှေကို ငြိမ်းငြိမ်းကကြည့်ရင်းက အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ဆောရီး ရန်နောင်ရာ ... ငါက မင်းကိုထားပြီးသွားတာ နည်းနည်းကြာသွားတယ်။ ရွှေဘို ဆောင်မှာ ကွာ ... ဥပဒေက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင်း လေကောင်းသွားလို့ "

"ကြာမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပေါ့ကွာ။ ဒီမှာ ငါမကြိုက်တဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ကိုလည်း စားရ၊ လေချွန်ရနဲ့ ဒီနေ့မှ အတန်းစတက်ရမှာ ။ စာတွေတော့ နောက်ကျကုန်ပြီကွာ"

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံနဲ့ ပြောတော့ ဝါရွှေက ...

"ရန်နောင် ... ဘာမှ နောက်မကျဘူး။ ကျောင်းဖွင့်စဆိုတော့ အတန်းမရှိဘူးကွ။ သင်ရင် လည်း တစ်ချိန် နှစ်ချိန်ပဲ"

"တကယ်လားဗျာ"

"တကယ်ပါဆို"

"ရန်နောင်ရာ ... မင်းတော့ ဗေဒင်ရူးမနဲ့ တွေ့ပြီ။ အင်း ... အခန်းထဲမှာ တော့ ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ ဗေဒင်ဝါသနာပါပုံနဲ့ ဘယ်လောက်ရူးကြောင်းကို မင်းတွေ့ရတော့မယ်"

ဝါရွှေစကားအဆုံးမှာ ငြိမ်းငြိမ်းဆိုတဲ့ ဗေဒင်ဝါသနာပါသူ ကျောင်းသူရဲ့ ဘေးနားက ခပ်ချော ချောကျောင်းသူက ...

"ငြိမ်းငြိမ်းရေ ... အတန်းသွားရအောင်။ နင်တို့ အခန်းက စာမသင်သေးပေမယ့် ငါတို့ အခန်း က သင်ချင်သင်မှာ "

"အေး ... ဒါဆို နင့်အခန်းလိုက်ပို့မယ်"

ငြိမ်းငြိမ်းက စားပွဲထိုးခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံလှမ်းရှင်းလိုက်ပါတယ်။

"ရန်နောင်ရာ ... မင်းကလည်း ဒီမှာ မထိုင်ချင် စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ထို

င်လိုက်ပေါ့ကွာ။ ဒီ မြကျွန်းသာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ စာသင်ခန်းက ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်ပဲရှိတာ"

"မသိဘူးလေကွာ ... ငါက အခုမှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တက်ဖူးတာဆိုတော့"

ကျွန်တော့်စကားအဆုံး ငြိမ်းငြိမ်းက ...

"အောင်မယ်လေး ... မစိုးရိမ်နဲ့ ။ အဆောင်မှာ ဝါရွှေနဲ့ တစ်ခန်းတည်းနေမှာ ဆိုတော့ ချစ်ဖေ တို့ ၊ မြအေးတို့ နဲ့ ပေါင်းမိမှာ ပဲ။ ရန်နောင်လည်း သူတို့လို လည်လာသွက်သွားမှာ "

ငြိမ်းငြိမ်းက လှိုင်ထိပ်ထားဆိုတဲ့ ကျောင်းသူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နားက ထွက်သွားပါတယ်။

အဲဒီလှိုင်ထိပ်ထားက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြီးလိုက်တာ သတိထားမိလိုက်ပါ တယ်။

သူ ပြုံးလည်း ပြုံးချင်စရာပဲလေ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တွေးတော့လည်း ပြုံးဖို့ ကောင်းနေတာကိုး။

အတန်းထဲရောက်တော့ ဝါရွှေ ပြောသလိုပါပဲ။ ကျောင်းဖွင့်စမို့ အတန်းကမရှိဘူး။

ငြိမ်းငြိမ်းနဲ့ ကတော့ အတန်းထဲလည်း ရောက်ရော တစ်ခန်းတည်းမို့ ခင်သွားပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို လှိုင်ထိပ်ထားက ပထဝီဝင်ဘာသာအဓိက

ယူပြီး တတိယနှစ်ဂုဏ် ထူးတန်းတက်နေတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းနဲ့ ရတနာ ဆောင်မှာ အတူနေတယ်။ ပြည်မြို့သူဆိုတာပါ သိလိုက် ရပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းက မမေးဘဲနဲ့ ပြောတာပါ။

ဒီအချိန်မှာ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ မှန်ထုတ်ကြည့်နေသူက ဝါ ရွှေပါ။

ကျွန်တော့်မှာ တော့ တက္ကသိုလ် စတက်တဲ့ နေ့မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့ အကြုံက မမေ့နိုင်စရာပါ။

အဲဒီမမေ့နိုင်စရာ မတော်တဆအဖြစ်အပျက်က နောင်တစ်ချိန်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ ... ဘာတွေဖြစ်လေမလဲ ကျွန်တော့်အဖို့ မသိ ရေးချမသိ။
